קשו א ב ג מיי' פ"ה מהלי אישות הלי י

סמג עשין מח טוש"ע

לה"ע סי' כח סעיף ב: קיז ד ה מיי שם הלי יב

קיח ו מיי פ״א מהלי

עשין פג טוש"ע ח"מ סי

קל סעיף ב: קים ז מיי׳ שם פ״ה הלכה ו סמג שם

טוש"ע ח"מ סימן קלה

קב ח טוש״ע אה״ע

סימן מט סעיף ג וסימן קנד בסדר הגט

:סעיף קא

נוש"ע שם סעיף ג:

ל) ובדפו"י: ומתבדי, וכו נסמוך. רש"ש], ב) כתו מז. יבמות כד. מו. נדה לג. בכורות ו. ושבועות מא: זבחים קב: חולין סה:], גם פי' חבילות משי [ור"ח פי׳ מרגליות ור׳ גרשום פי׳ מלנפת שנוחניי ייו פי׳ מלנפת שנותנין על הפדחת ערוך ובב״מ נא. פרש"י קשורי משי שקורין בוגדיל"ש], ד) [בכת"י בונדיל"ש], ד) [בכת"י אמר], ה) שבועות לב: מו. ב"ק קיו. ב"ב לג:, ו) לקמן נב. מוספתה דקדושין פ"ד ה"ה, ו) שם פ"ב ה"ח, ה) ב"מ מו, ט) לעיל ו, י) סנהדרין קח. זבחים קיג:, כ) שבועות לט, ל) [ברש"י שברי"ף: תתחייב], מ) [ב"ק סב תתחייב], מ) [ב"ק סב ע"א], נ) ["מעולס" ליתא ונם לא הונה בדפו"ר, וגם לא כן ברש"ל], **מ**) כן ברש"ל], ס) [ברש"י שברי"ף: עמה], ע) [שם נוסף: בההוא לא אמרינן דאינה מקודשת], כ) [יב סוע"ב], ל) [לעיל ג ן, ק) [נדל"ל שאינו ן תחילה. (רש"ש)], [בדפו"ר בשבועות. והוא שם בדף כח:, ולא הש"ם כלפנינון, ש) [וע' תוס' שבת כ: ד"ה אחד נוט שכנו כ. יו א מהו ומ"ש שם בלידון, ס) שייך לע"ב, א) [ויקרא ה], ב) [בדפו"ר: דבדיעבדן, נמי בדיעבד כשר. ועיין בר"ש מדעסויא], ד) [נדל"ל השליכתס], ד) [לעיל יב שליכתס], ה) [לעיל יב ע"א], ו) [נדל"ל מליא],

גליון חש"ם

גם' לא נגורה גזירה על דגים שבים. עי' הרא"ס בראשית ו ד"ה אשר בחרו:

הגהות הב"ח (א) רש"י ד"ה מאי וכו׳ :דקשים

לעזי רש"י . בינדלו"ש [בינדיל"ש]. אגדים, חגורות.

מוסף רש"י

אין שקלי ודידי שקלי. שלי חטפתי שאתה גזלתו חמסן דמי על כרחו של בעל למי על לניון על כניון ספץ (לקמן גב.). התם בדשדיך. הא דקתני בדשדיך. הא דקתני מקודשת בדשדיך מקמי הכי ונתרלית להתקדש לו דכי קבילתיה לגול דידה דכי קבילתיה לגול דידה קידושין אחילתיה נב:). בחליפין. לקמן (ב:). בחליפין. קנין סודל (לעיל ג.). בטיב גיטין וקדושין. בסלכומיהן, לא יהא לו עסק עמהן. להיות דיין בדבר, שמא יתיר איסור

משום דלא איכפת לה אבל גבי ליפתא מעיקרא בתורת קידושין קבילתיה ונהי דליפתא לית בה שוה פרוטה כי הדר ואמר תקדוש בזוזי דאית בה אי לא ניחא לה תשדינהו דהא לא נתחייבה בשמירתה ומדלא שדתינהו ש"מ נתרלית בקידושין: דינא גמירי. וידעה כיון דלא קבלה נטירותא עלה אי שדיא להו לא סתחייב: לא שמיע לן. לא הוא אמר לנו ולא אחר משמו: חושו לה. ואלרכוה גיטא: וורשכי. בינדלו״ם: גול דלא יהיב דמים: חמסו. דיהיב דמי אבל לא נתרצו בעלים י מעולם למכור: בדשדיך. שדבר יי בה קודם לכן ונתרצית להתקדש לו דהתם כי שתקה משום דניחא לה שי הוא: נימא מקודשת סחם. ולא אינטריך לפלוגי ולמימר דכי אמרה לא אינה מקודשת שאף הקטנים יודעים בו: כי התם. כדתנא בההיא דלעיל פי בשעת מתן מעות מקודשת: לה רלפה דחישתיקה. וקבילתיה ואפ״ה אינה מקודשת דדידה שקלה ולחחר מתן מעות אפילו רצתה דאמרה אין לא מקדשה דמעיקרא קבילחיה בחובה וכי הדר אמרה אין לא קיהיב לה מידי: ואלא קשיא הך כו'. מסקנא דמנא תימרא היא: לנקוטינהו לשמעתתיה. נתקבלו לבהמ"ד ואמרו כל ששמע שמועה חדשה מפיו יאמרנה באזני חביריו כדי ללרפס שלא ישתכחו: קונין. בחליפין שלף איש נעלו (רות ד): הדר יתבי וקחמרי. בשמעתיה דר׳ אסי הא דאמר רב יהודה כו' א"ר אסי עלה קשים לעולם דיינים המורים הוראה בעריות ואינם בקיאין יותר מדור המבול: מחי משמע. מהכח (ה) קשים לעולם דקחי על כן תחבל אחשת איש: כדמתרגם רב יוסף. דהוה בקי בתרגום נביאים שתרגם יונתן בן עוזיאל דהאי פרצו דמים בדמים נגעו בחשת חיש קחי: פרצו. כמו וכן יפרוץ (שמות א) מולדין בנין: כי מפני אלה אבלה הארץ. בעלמא כתיב מיהא שמעינן מינה דאכל חדא קאמר על כן תאבל דהא אלה

כי אמרה לא נמי הוו קידושין. בתמיה: דשחקה מישחקה. ולא רלתה דקאמר ה״ק לא אמרה רוצה אני: לא כלום היא. דהאי דשתקה משום דלא איכפת לה הוא: מי דמי. שתיקה דהכא לשתיקה דהתם: הפס. גבי כנסי בפקדון מעיקרא בתורת שמירה קבילתיה כי הדר אמר התחדשי לי בו סברה אי שדינא ליה כו׳ הילכך לא שדתינהו והאי דלא מחאי

כי אמרה לא נמי הוו קידושין אמאי והא קאמרה לא אלא לאו רצתה דאמרה איז לא רצתה דאישתיקה משתקה ושמע מינה שתיקה דלאחר מתן מעות ולא כלום היא קשו בה בפום נהרא משמיה דרב הונא בריה דרב יהושע מי דמי התם בתורת פקדון יהבינהו ניהלה סברה אי שדינא להו שומיתברי מחייבנא בהו הכא בתורת קדושין יהבינהו ניהלה ואי איתא דלא ניחא לה לישדינהו יפריך רב אחאי אטו כולהו נשי דינא גמירי ה"נ סברה אי שדינא להו ומיתברי מיתחייבנא באחריותייהו שלחה רב אחא בר רב לקמיה דרבינא כה"ג מאי שלח ליה אנן לא שמיע לן הא דרב הונא בריה דרב יהושע אתון דשמיע לכו חושו לה "ההיא איתתא דהוה קא מזבנה יוורשכי אתא ההוא גברא חמף וורשכא מינה אמרה ליה הבה ניהלי אמר לה אי יהיבנא ליך מיקדשת לי שקלתיה ואישתיקה יואמר ר"ג יכולה למימר אין שקלי ודידי שקלי איתיביה רבא לר"ג יי ייקידשה בגזל ובחמם ובגניבה או שחמף סלע מירה וקרשה מקורשת התם יברשריך ומנא תימרא דשני לן בין שדיך ודלא שדיך "דתניא האמר לה כנסי סלע זו שאני חייב ליכי וחזר ואמר לה התקדשי לי בו בשעת מתן מעות רצתה מקודשת לא רצתה אינה מקודשת לאחר מתן מעות אפילו רצתה אינה מקודשת מאי רצתה ומאי לא רצתה אילימא רצתה דאמרה אין לא רצתה דאמרה לא הא אישתיקה הוו קידושין ונתני מקודשת סתם כי התם אלא רצתה דאמרה אין לא רצתה דאישתיקה וקא תני דאינה מקודשת מאי מעמא יכולה למימר אין שקלי ודידי שקלי ואלא קשיא הך דקרשה בגזל ובחמם ובגניבה או שחמף סלע מידה וקדשה מקורשת אלא לאו שמע מינה הא רשריך

כשם שאין האשה נקנית בפחות משוה פרומה כך אין הקר נקנית בו'. תימה דה"ל למידק איפכא דהא קניני אשה לא ידעינן אלא משדה ושמא י"ל דלית ליה ג"ש דקיחה קיחה אלא נפקא ליה מויצאה חנם א א"נ י"ל דאורחיה דגמ׳ למינקט ה הפשוט תחילה

כדאי׳ ר) בנדרים (דף כה:) כשם שנדרי שגגות מותרות כך שבועות שגגות מותרות ואע"ג דנדר לא ידעינן אלא משבועות דכתיב האדם בשבועה פרט

לאנוס (שבועות דף כו.)ש: ₪ האשה שהביאה חמאתה ומתה. משנה היא

במס' קנים (פ"ב משנה ה) וקתני סיפא הביאה עולתה ומתה לא יביאו יורשיה חטאתה פירוש משום דהוי חטאת שמתו בעליה ולמיתה אזלא משמע דותא יורשיה לא יביאו חטאתה אחר עולתה אבל היא עלמה אם היתה חיה מביאה חנואחה אחר טולחה ופנוורה ותימה דבריש תמיד נשחט (פסחים נט.) אמרינן דכל חטאות קודמות לעולות שבאות עמהם אפילו חטאת העוף לעולת בהמה וא"כ איך אפשר שהביאה עולתה קודם חטאתה וליכא למימר דלכתחילה קאמר דמצוה להיות החטאות קודמות לעולות אבל בדיעבד אם הקדימה העולה קריבה החטאת אחריה דהא פריך גפרק תמיד נשחט (שם) ומי קריבה והתניא והקריב את אשר לחטאת ראשונהא מה ת"ל כו׳ ומסיק זה בנה אב שכל החטאות קודמות לעולות הבאות עמהן אלמא משמע דאפילו בדיעבד לא קרבה וי"ל דהתם מיירי במלורע ודוקא במלורע הוא דאמר אפילו בדיעבד לא קריבה משום דכתיב ביה הויה (ויקרא יד) זאת תהיה דהוי עיכובא כדמוכח בפ"ק דמנחות (דף ה.) אבל בעלמא אמרינן ט בדיעבד קרבה שפיר א"נ י"ל דלפי

המסקנא דהתם (פסחים נט:) ניחא

דהאמר ג' ובדיעבד נמי כשר משום

דכתיב והעלה דמשמע שהעלה כבר

ומעתה ילפינן בעלמא מיניה מבנין

אב דמאחר דגלי לן במצורע

דבדיעבד קרבה הוא הדין בעלמאא:

תורה אור השלם

ו. אָלֹה וְכַחֵשׁ וְרְצחַ וְגָנֹב וְנָאֹף פָּרְצוּ וְדָמִים בְּרָמִים נְגְעוּ: הושע ד בּ 2. עַל בֵּן תָּאֶבָל הָאָרֶץ וְאָמְלַל בָּל יוֹשֵׁב בָּה בְּלֵינָית הַשְּׁרֶה וּ הַשְּׁמָיִם וְגַם דְּגֵי הַשְּׁמָיִם וְגַם דְּגֵי רְגֵי הַיָּם הושערג יאספר: . כל אשר נשמת רוח בחרבה מתו:

בראשית ז כב בי אָרְאָה. 4. כִּי מְנְאֲפִים מְלְאָה הָאָרֶץ כִּי מִפְּנֵי אָלָה אָבְלָה הָאָרֶץ יִבְשׁוּ נְּאוֹת מִדְבָּר וַתְּהִי מְרוּצְתָם רָעָה וּגְבוּרְתָם לֹא כֵן:

מוסף תוספות

א. לכל חייבי חטאת ועולה דכוותיה. ריטנ״ל.

תום' ר"י הזקן

יי פרוטה מקודשת קדושי ודאי. ואח כא אחר וכן נראה מהל׳ הר״ם שכתב ןאישות פ״ה דרישא. כי אמר לה בשעת מתן מעות]. דינא גמירי. כלומר וכי הנשים הן . בקיאות בדיני ממונות . שיודעות שמה שאדם אם אינה מתרצה בדבר ותשליכם ויאבדו לא תהא חייבת לשלם, דתימא דהואיל ולא ד) השליכם נתרצית בקדושין, הלא ממונות, אינה מתעסקת בדינים. כדאמרינן בהדיא בהאי פירקא [להלן לה, א] דינין אימא איש לא. אבל במידי דמעשר שוי לא אמריוז הכי תינוקת, ובהדיא אמרינן בפי האיש מקדש ולהלז מעשר שני מתחלל על ידה. והלכתא כרבא ורב

הא דלא שדיך כי נח נפשיה דרב אסי עיילו רבנן לנקומינהו לשמעתתיה א"ל ההוא מרבנן ור' יעקב שמיה הכי א"ר אסי א"ר מני כשם שאין אשה נקנית בפחות מש"פ כך יאין קרקע נקנית בפחות מש"פ אמרו ליה והתניא אע"פ שאין אשה נקנית בפחות משוה פרומה קרקע נקנית בפחות מש"פ א"ל כי תניא ההיא בחליפין ®דתניא יקונין בכלי ואע״פ שאין בו שוה פרוטה הדר יתבי והאמרי הא ©דאמר רב יהודה אמר שמואל יכל שאינו יודע בטיב גיטין

חדא מהנך דקרא קמא היא: וקרושין לא יהא לו עסק עמהן אמר ר' אסי אמר רבי יוחגן וקשין לעולם יותר מדור המבול שנאמר יאלה וכחש ורצוח וגנוב ונאוף פרצו ודמים בדמים נגעו מאי משמע כדמתרגם רב יוסף מולדין בנין מנשי חבריהון חובין על חובין מוסיפין וכתיב יעל כן תאבל הארץ ואמלל כל יושב בה בחית השרה ובעוף השמים וגם דגי הים יאספו וגו' ואילו בדור המבול • לא נגזרה גזירה על דגים שבים שנאמר ימכל אשר בחרבה מתו ולא דגים שבים ואילו הכא אפילו דגים שבים ∘ואימא עד דעביד לכולהו לא סלקא דעתך דכתיב יכי מפני אלה אבלה הארץ ואימא אלה לחוד והגך לחודיהון

אחאי דכל שתיקה דלאחר מתן מעות לאו כלום הוא, ואפילו קבלה תחלה בתורת קדושין. הילכך הויא מקודשת מספק שמא שוה פרוטה במדי דהלכה כשמואל. ואיכא מ״ד דהואיל ואסיקנא בגמרא אנן לא שמיע לן כלומר לא אמרה לנו ולא אחר משמו אתון דשמיע לכו חושו לה, חיישינן. ונפקא מינה אם קדשה בדבר שאינו מתקיים ואינו שוה פרוטה ויש

ביפני, קשמה שיל היקול (כעיד 1). אלה וכחש. נשבעין לשקר. פרצו. מרגם יותקן ומולידין בעין מנשי מבריהון. ערוה חה עיווח שאינו יכל לתקן (כעיד 1). אלה וכחשי פרלו הגדר והרבו שפיכות דמים עד שנגע דם זה בדם חבירו ודמים בדמים גגעו. חובין על חובין מוספין ולפי משמעו פרלו הגדר והרבו שפיכות דמים עד שנגע דם זה בדם חבירו [הושע ד. ב]. תאבל. מסרב ויגדל האבל בה. יאספו. לשון כליון כמו אסף אסיפס וַירמיה ח] (הושע ד. ג).

ייישני לוב הוא הייים לאלי הייים לא הייים הייים לא הייים הייים לא הייים לא הייים הייים לא הייים הייים לא הייים הייים הייים לא הייים היים הייים ה (מכלל דרישא כי אמר לה בשעת מתן מעות). וורשכי. ורטל"ש. דידי שקלי. מפני שהם שלי לקחתים ולא לקחתים בתורת קרושין אבל אי אמרה הן (אינה) [הוין וראי מקודשת. קדשה בגזל. אסיקנא בפרקין דלקמן [נב, א] פרושי קא מפרש, קדשה בגזל. אסיקנא בפרקין דלקמן [נב, א] פרושי הא מקודשת אא"כ נתיאשו הבעלים. גזלן, לא יהיב דמי. חשרים. יהיב דמי. דשדיך. איכא מאן דאמר ששאלה אחר שגזלה אם רוצה להתקדש לו בכסף שגזלה או שחמסה שיתננו לה בכסף קדושיה ואמרה הן, אצ"פ ששתקה בשעת מתן מעות מקודשת דהא נתרצית כבר ותו לא יכלה למימר דידי שקלי. ומסתברא אצ"פ ששידך זה כמה אפילו קודם שגזלה. וכן נראה מלשון הר"ם שכתב פרק ה" [ה"י] אם לא שידך אותה מעולם. והטעם דהואיל וכבר רצתה להתקדש לו, בתורת קרושין נטל[ת]ם ותו לא D מצי למימר שלא נתרצית. וכן עיקר. כי התם. גבי כנסי סלע זה בפקדון דתני בשעת מתן מעות מקודשת, ואוקימנא לעיל דאשתיקא. בחליפין. ולא בתורת דמים.